Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

10 юни 2021 година*

„Преюдициално запитване — Общ режим на облагане с акциз — Директива 2008/118/ЕО — Член 33, параграф 3 — Стоки, които са „освободени за потребление“ в една държава членка и се държат за търговски цели в друга държава членка — Лице, отговорно за плащането на дължимия за тези стоки акциз — Лице, което държи стоките, предназначени за доставка в друга държава членка — Превозвач на стоки“

По дело C-279/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Апелативен съд (Англия и Уелс) (гражданско отделение), Обединеното кралство) с акт от 19 март 2019 г., постъпил в Съда на 3 април 2019 г., в рамките на производство по дело

The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

срещу

WR,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: M. Vilaras, председател на състава, N. Piçarra (докладчик), D. Šváby, S. Rodin и K. Jürimäe, съдии,

генерален адвокат: E. Танчев

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за WR, от S. Panesar, solicitor, и D. Bedenham, barrister,

– за правителството на Обединеното кралство, от S. Brandon, в качеството на представител, както и от J. Simor, QC, и E. Mitrophanous, barrister,

* Език на производството: английски.

– за италианското правителство, от G. Palmieri, подпомагана от A. Collabolletta, avvocato dello Stato,

– за нидерландското правителство, от K. Bulterman, J. Langer и J. Hoogveld, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, първоначално от R. Lyal и C. Perrin, а впоследствие от C. Perrin, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 21 януари 2021 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 33, параграф 3 от Директива 2008/118/ЕО на Съвета от 16 декември 2008 година относно общия режим на облагане с акциз и за отмяна на Директива 92/12/ЕИО (ОВ L 9, 2009 г., стр. 12).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (данъчна и митническа администрация, Обединеното кралство) и WR относно законосъобразността на издадения на WR акт за определяне на акцизно задължение за стоките, които той превозва до Обединеното кралство, без да е налице валиден административен документ, доказващ, че движението на тази стоки е под режим отложено плащане на акциз.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 2 и 8 от Директива 2008/118 гласят:

„(2) За да се гарантира правилното функциониране на вътрешния пазар, условията за облагане с акциз от стоките, включени в обхвата на Директива 92/12/ЕИО [на Съвета от 25 февруари 1992 година относно общия режим за продукти, подлежащи на облагане с акциз, и държането, движението и мониторинга на такива продукти (ОВ L 76, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 129)], наричани по-долу „акцизни стоки“, трябва да останат хармонизирани.

[…]

(8) Тъй като за правилното функциониране на вътрешния пазар продължава да е нужно понятието и условията за облагане на акциза да са едни и същи във всички държави членки, е необходимо да се изясни на общностно равнище кога акцизните стоки се освобождават за потребление и кои са данъчно задължените лица по отношение на акциза“.

4 Съгласно член 1, параграф 1, буква б) от тази директива:

„Настоящата директива определя общ режим по отношение на акциза, с който се облага пряко или косвено потреблението на следните стоки […]:

[…]

б) алкохол и алкохолни напитки, обхванати от директиви 92/83/ЕИО [на Съвета от 19 октомври 1992 година за хармонизиране на структурата на акцизите върху алкохола и алкохолните напитки (ОВ L 316, 1992 г., стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 152)] и 92/84/ЕИО [на Съвета от 19 октомври 1992 година относно сближаването на акцизните ставки на алкохола и алкохолните напитки (ОВ L 316, 1992 г., стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 159)]“.

5 Член 4 от посочената директива гласи:

„За целите на настоящата директива, както и на нейните разпоредби за прилагане, се прилагат следните определения:

[…]

7) „режим отложено плащане на акциз“ е данъчен режим, прилаган по отношение на производството, преработката, държането и движението на акцизни стоки, които не са обхванати от митнически режим с отложено плащане или митническо направление, при който се отлага плащането на акциза;

[…]

11) „данъчен склад“ е място, където акцизни стоки се произвеждат, преработват, държат, получават или изпращат под режим отложено плащане на акциз от лицензиран складодържател в хода на неговата дейност, при спазване на определени условия, установени от компетентните органи на държавата членка, в която се намира данъчният склад“.

6 Глава II от същата директива, озаглавена „Възникване на задължение, възстановяване и освобождаване от акциз“, съдържа раздел 1, озаглавен „Място и време на възникване на задължението“, чийто член 7 гласи:

„1. Задължението за акциз възниква от момента на освобождаването за потребление в съответната държава членка.

2. За целите на настоящата директива „освобождаване за потребление“ представлява всяко:

а) извеждане на акцизни стоки, включително нередовно извеждане, от режим отложено плащане на акциз;

б) държане на акцизни стоки извън режим отложено плащане на акциз, когато не е начислен акциз съгласно приложимите разпоредби на правото на [Съюза] и националното законодателство;

[…]“.

7 Съгласно член 8 от Директива 2008/118:

„1. Лицето, отговорно за плащането на акциза, който е станал дължим, е:

а) по отношение на извеждането на акцизни стоки от режим отложено плащане на акциз, както е посочено в член 7, параграф 2, буква а):

[…]
ii) в случай на нередовност при движение на акцизни стоки под режим отложено плащане, както е определена в член 10, параграфи 1, 2 и 4: лицензираният складодържател, регистрираният изпращач или всяко друго лице, което е предоставило обезпечение за плащането на акциза съгласно член 18, параграфи 1 и 2, или всяко лице, което е участвало в нередовното извеждане и е знаело или логично е следвало да знае за нередовния характер на извеждането;

б) по отношение на държането на акцизни стоки, посочено в член 7, параграф 2, буква б): лицето, държащо акцизните стоки, или всяко друго лице, участвало в тяхното държане;

[…]

2. Когато за едно акцизно задължение имат няколко данъчно задължени лица, те са солидарно отговорни“.

8 Глава IV от тази директива, озаглавена „Движение на акцизни стоки под режим отложено плащане на акциз“, съдържа раздел 1, озаглавен „Общи разпоредби“, член 17 от който гласи в параграф 1:

„Акцизните стоки могат да се движат под режим отложено плащане на акциз на територията на [Съюза], включително когато преминават през трета страна или трета територия:

а) от данъчен склад до:
i) друг данъчен склад;

[…]“.

9 Тази глава съдържа раздел 2, озаглавен „Процедура за движението на акцизни стоки под режим отложено плащане на акциз“, член 21 от който предвижда:

„1. Счита се, че движението на акцизни стоки се осъществява под режим отложено плащане на акциз само ако е придружено от електронен административен документ, обработен в съответствие с параграфи 2 и 3.

2. За целите на параграф 1 от настоящия член, изпращачът предоставя проект за електронен административен документ на компетентните органи на държавата членка на изпращане чрез компютърната система, посочена в член 1 от Решение № 1152/2003/ЕО [на Европейския парламент и на Съвета от 16 юни 2003 година за компютризиране на движението и контрола върху акцизните стоки (ОВ L 162, 2003 г., стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 2, стр. 81)] […].

3. Компетентните органи на държавата членка на изпращане осъществяват електронна проверка на данните в проекта на електронния административен документ.

Когато тези данни не са валидни, изпращачът незабавно се уведомява за това.

Когато тези данни са валидни, компетентните органи на държавата членка на изпращане определят на документа уникален административен референтен код и го съобщават на изпращача.

[…]".

10 Глава V от посочената директива, озаглавена „Движение и облагане на акцизни стоки след освобождаване за потребление", съдържа раздел 2, озаглавен „Държане в друга държава членка", чийто член 33 гласи:

„1. Без да се засягат разпоредбите на член 36, параграф 1, когато акцизни стоки, които вече са били освободени за потребление в една държава членка, се държат за търговски цели в друга държава членка, за да бъдат доставени или използвани в нея, те се облагат с акциз, който става дължим в тази друга държава членка.

За целите на настоящия член „държане за търговски цели" означава държане на акцизна стока от лице, различно от частно лице, или от частно лице за цели, различни от собственото ползване, и транспортирани от него в съответствие с член 32.

[…]

3. Лицето, отговорно за плащане на дължимия акциз, е, според посочените в параграф 1 случаи, лицето, извършващо доставката или лицето, което държи стоките, предназначени за доставка, или лицето, на което се доставят стоките в другата държава членка.

4. Без да се засягат разпоредбите на член 38, когато акцизни стоки, които вече са били освободени за потребление в една държава членка, се движат в рамките на Общността за търговски цели, се счита, че тези стоки не се държат за тези цели, докато те не достигнат държавата членка на получаване, при условие че се движат при спазване на формалностите по член 34.

[…]".

Правото на Обединеното кралство

11 Член 13 от Excise Goods (Holding, Movement and Duty Point) Regulations 2010 (Наредба за акцизните стоки (държане, движение и възникване на задължение за плащане на акциз), наричана по-нататък „Наредбата от 2010 г.“) предвижда в параграфи 1 и 2:

„1. Когато акцизни стоки, които вече са освободени за потребление в друга държава членка, се държат за търговски цели в Обединеното кралство, за да бъдат доставени или използвани в Обединеното кралство, моментът, в който възниква акцизното задължение по отношение на тези стоки, е, когато те за първи път се държат за тези цели.

2. В зависимост от случаите, посочени в параграф 1, лицето, отговорно за плащането на задължението, е лицето:

a) което извършва доставката на стоките;

b) което държи стоките, предназначени за доставка; или

c) на което стоките се доставят“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

12 На 6 септември 2013 г. тежкотоварно превозно средство, управлявано от WR, самостоятелно заето лице, е спряно при пристигането си на доковете в Дувър (Обединено кралство) от служители на United Kingdom Border Agency (Агенция за граничен контрол на Обединеното кралство, наричана по-нататък „UKBA“). Превозното средство е било натоварено с акцизни стоки, а именно 26 палети бира (наричани по-нататък „разглежданите стоки“).

13 WR представя на служителите на UKBA товарителница „Cargo Movement Requirement“, изготвена въз основа на Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки, подписана в Женева на 19 май 1956 г., изменена с Протокола от 5 юли 1978 г. (наричана по-нататък „товарителницата CMR“). От товарителницата е видно, че за стоките е издаден електронен административен документ с посочен административен референтен код (наричан по-нататък „АРК“) съгласно член 21 от Директива 2008/118. В товарителницата е посочено също, че спедиторът е данъчен склад в Германия, а получателят е Seabrook Warehousing Ltd., данъчен склад в Обединеното кралство.

14 След справка в Excise Movement and Control System — EMCS (компютърна система за движение и контрол на акцизни стоки) обаче, служителите на UKBA установяват, че АРК, посочен в товарителницата CMR, вече е бил използван във връзка с друга пратка бира за същия данъчен склад в Обединеното кралство. Поради това служителите на UKBA приемат, че разглежданите стоки не са под режим на отложено плащане на акциз и че следователно с пристигането им в Обединеното кралство е възникнало акцизно задължение. При тези обстоятелства служителите на UKBA изземват разглежданите стоки, както и превозното средство, с което са били превозени.

15 Впоследствие данъчната и митническа администрация, от една страна, издава на WR акт за определяне на акцизно задължение в размер на 22 779 лири стерлинги (GBP) (около 26 400 EUR) на основание член 13, параграфи 1 и 2 от Наредбата от 2010 г. (наричан по-нататък „спорният акт“) и от друга страна, налага на WR глоба в размер на 4897,48 GBP (около 5700 EUR) съгласно разпоредбите на приложение 41 към Finance Act 2008 (Закон за финансите от 2008 г.).

16 First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Първоинстанционен съд (данъчен състав) Обединено кралство) уважава жалбата на WR срещу спорния акт и глобата. Тази юрисдикция приема, че макар WR да е знаел, че разглежданите стоки подлежат на облагане с акциз, той не е бил съучастник в опита за контрабанда на тези стоки. Тъй като няма достъп до компютърната система за движение и контрол на акцизни стоки, той не е могъл да провери дали е бил използван АРК, посочен в товарителницата CMR. Освен това нищо в документите, с които е разполагал, не е могло да породи съмнения в това отношение. От друга страна, WR не е бил собственик на превозното средство и не е имал собствено право или интерес по отношение на разглежданите стоки, а целта му е била само да изпълни указанията за тяхното събиране и доставка и да получи съответното заплащане. Единствено лицата, които са организирали опита за контрабанда, са разполагали с фактически и правен контрола върху разглежданите стоки към момента на изземването им. Посочената юрисдикция констатира също, че WR е уведомил за изземването лицето, което му възложило превоза на разглежданите стоки, че самоличността на лицата, които стоят зад опита за контрабанда, не е установена и че данъчната и митническа администрация не се е опитала да установи самоличността на тези лица, нито самоличността на собственика на превозното средство.

17 При тези обстоятелства в приложение на практиката на Court of Appeal (England & Wales) (Апелативен съд (Англия и Уелс), Обединено кралство) тази юрисдикция приема, че WR е „невинно лице“ и че следователно не може да се счита, че е „държал“ разглежданите стоки или е „извършил доставката“ им по смисъла на член 13 от Наредбата от 2010 г. Според същата юрисдикция, при положение че WR не е знаел или предполагал, че държи контрабандни стоки, ангажирането на отговорността му би повдигнало сериозни въпроси относно съвместимостта с целите на приложимото законодателство. Ето защо First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Първоинстанционен съд (данъчен състав) отменя както спорния акт, така и наложената на WR глоба.

18 Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Въззивен съд (състав по данъчни и финансови дела), Обединено кралство) отхвърля въззивната жалба, подадена от данъчната и митническата администрация срещу това решение за отмяна. Тази юрисдикция постановява по същество, че качеството „невинно лице“ освобождава от всякаква отговорност лицата, които не са знаели или предполагали, че стоките, които превозват, подлежат на облагане с акциз, който обаче не е платен. Така ангажирането на отговорността за плащането на заобиколените акцизи на „напълно невинни лица“ би било в противоречие както с Директива 2008/118, така и с вътрешното законодателство.

19 Запитващата юрисдикция отхвърля жалбата, подадена от данъчната и митническа администрация срещу решението на Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Въззивен съд (състав по данъчни и финансови дела), що се отнася до наложената на WR глоба, но има съмнения дали потвърждаването на спорния акт от последната юрисдикция е правилно от гледна точка на Директива 2008/118.

20 При тези обстоятелства Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Апелативен съд (Англия и Уелс) (гражданско отделение), Обединено кралство) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Отговорно ли е лицето […], което е във фактическо държане на акцизни стоки в момента, когато акцизът върху тези стоки става дължим в държава членка Б, за плащането на това акцизно задължение съгласно член 33, параграф 3 от Директива 2008/118 […] при обстоятелства, когато това лице:
а) няма правен или стопански интерес от акцизните стоки;
б) е превозвало акцизните стоки срещу заплащане от името на други лица между държава членка А и държава членка Б; и
в) е знаело, че стоките, които държи, са акцизни, но не е знаело и не е имало причина да подозира, че акцизът върху стоките е станал дължим в държава членка Б във или преди момента, когато е станал дължим?

2) Ще бъде ли различен отговорът на въпрос 1, ако [лицето] не е знаело, че стоките, които държи, са акцизни стоки?“.

По преюдициалните въпроси

21 С въпросите си, на които следва да се отговори общо, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 33, параграф 3 от Директива 2008/118 трябва да се тълкува в смисъл, че лице, което превозва от името на друго лице акцизни стоки към друга държава членка и което осъществява фактическо държане на тези стоки към момента, в който е възникнало задължение за плащане на акциз за тези стоки, е отговорно за плащането на този акциз съгласно тази разпоредба, дори да няма никакво право върху тези стоки или свързан с тях интерес и да не знае, че те подлежат на облагане с акциз, или ако знае, да не знае, че е възникнало задължение за плащане на акциз за тези стоки.

22 Съгласно член 33, параграф 1 от Директива 2008/118, когато акцизни стоки, които вече са били освободени за потребление в една държава членка, се държат за търговски цели — тоест от лице, различно от частно лице, или от частно лице за цели, различни от собственото ползване, и транспортирани от него — в друга държава членка, за да бъдат доставени или използвани в нея, те се облагат с акциз, който става дължим в тази друга държава членка. По силата на член 33, параграф 3 отговорно за плащане на дължимия акциз е „лицето, извършващо доставката или лицето, което държи стоките, предназначени за доставка, или лицето, на което се доставят стоките в другата държава членка“.

23 Директива 2008/118 не дава определение на понятието лице, което „държи“ акцизните стоки по смисъла на член 33, параграф 3 от тази директива, нито препраща към правото на държавите членки за определяне на това понятие. Съгласно постоянната съдебна практика както от изискването за еднакво прилагане на правото на Съюза, така и от принципа за равенство следва, че разпоредба от правото на Съюза, чийто текст не съдържа изрично препращане към правото на държавите членки с оглед на определянето на нейния смисъл и обхват, трябва по принцип да получи самостоятелно и еднакво тълкуване навсякъде в Съюза, което следва да се установи в съответствие с обичайното значение на използваните понятия в говоримия език, като се държи сметка за контекста, в който те се използват, и за

целите, преследвани от правната уредба, от която са част (вж. в този смисъл решения от 9 юли 2020 г., Santen, C-673/18, EU:C:2020:531, т. 41 и от 16 юли 2020 г., AFMB и др., C-610/18, EU:C:2020:565, т. 50 и цитираната съдебна практика).

24 В говоримия език обаче с понятието лице, което „държи" стоки, се обозначава лице, което осъществява фактическо държане на тези стоки. В това отношение въпросът дали съответното лице има право или интерес по отношение на държаните от него стоки, е ирелевантен.

25 Освен това нищо в текста на член 33, параграф 3 от Директива 2008/118 не сочи, че за да се определи дали „лице, което държи стоките, предназначени за доставка", има качеството на лице, което отговаря за плащане на дължимия акциз, трябва да се установи дали това лице е знаело или е логично да е трябвало да знае, че е възникнало задължение за плащане на акциз по силата на тази разпоредба.

26 Това буквално тълкуване се потвърждава от структурата на Директива 2008/118.

27 Съгласно член 7, параграф 1 и параграф 2, буква б) от тази директива задължението за акциз възниква от момента на „освобождаването за потребление" в съответната държава членка. Понятието „освобождаване за потребление" е определено като държане на акцизни стоки извън режим отложено плащане на акциз, без да е начислен акциз. В такъв случай съгласно член 8, параграф 1, буква б) от посочената директива лицето, което отговаря за плащането на акциза, е „лицето, държащо [тези] стоки, или всяко друго лице, участвало в тяхното държане".

28 Подобно на член 33, параграф 3 от Директива 2008/118 обаче, член 8, параграф 1, буква б) от тази директива не съдържа никакво изрично определение на понятието „държане" и не изисква съответното лице да притежава право върху държаните от него стоки или да има свързан с тях интерес, нито да знае или логично да е трябвало да знае, че е възникнало задължение за плащане на акциз по силата на тази разпоредба.

29 За разлика от това, в хипотеза, различна от посочената в член 33, параграф 3 от Директива 2008/118 — а именно в случай на нередовност по време на движение на акцизни стоки под режим отложено плащане на акциз по смисъла на член 4, точка 7 от тази директива — член 8, параграф 1, буква а), подточка ii) от посочената директива предвижда, че отговорно за плащането на акциза лице е всяко лице, което е участвало в нередовното извеждане на тези стоки под режим отложено плащане на акциз и което наред с това „е знаело или логично е следвало да знае за нередовния характер на извеждането". Второто условие обаче, което може да се приравни на изискване за умисъл, не е възпроизведено от законодателя на Съюза нито в член 33, параграф 3, нито впрочем в член 8, параграф 1, буква б) от същата тази директива (вж. по аналогия решение от 17 октомври 2019 г., Comida Paralela 12, C-579/18, EU:C:2019:875, т. 39).

30 От това следва, че в случаите по Директива 2008/118, в които законодателят на Съюза е искал да се изисква умисъл за определяне на лицето, отговорно за плащането на акциза, той е установил изрична разпоредба в този смисъл в текста на Директивата.

31 Освен това тълкуване, съгласно което качеството лице, което отговаря за плащането на акциза, като „лице, което държи стоките, предназначени за доставка" по смисъла на член 33, параграф 3 от Директива 2008/118, могат да имат само лицата, които са заели или

логично е трябвало да занаят, че е възникнало задължение за акциз, не би било в съответствие с целите на Директива 2008/118, сред които е борбата с данъчните измами, избягването на данъци и евентуални злоупотреби (вж. в този смисъл решение от 29 юни 2017 г., Комисия/Португалия, C-126/15, EU:C:2017:504, т. 59).

32 Всъщност, както се посочва в член 1, параграф 1 от тази директива, тя установява общия режим на облагане с акциз, с който се облага пряко или косвено потреблението на изброените в нея стоки, по-специално за да може, както следва от съображения 2 и 8 от Директивата, условията за облагане с акциз да са едни и същи във всички държави членки и акцизното задължение действително да бъде платено (вж. по аналогия решение от 5 април 2001 г., Van de Water, C-325/99, EU:C:2001:201, т. 39 и 41).

33 В това отношение, както отбелязва генералният адвокат в точка 29 от заключението си, в член 33, параграф 3 от Директива 2008/118 законодателят на Съюза е искал да определи широко категорията на лицата, за които може да възникне задължение за плащане на акциз, в случай на движение на акцизни стоки, които вече са „освободени за потребление" в една държава членка и се държат за търговски цели в друга държава членка, за да бъдат доставени или използвани в нея, и то по начин, който гарантира във възможно най-голяма степен събирането на този акциз.

34 Налагането обаче на допълнително условие — а именно че „лице[то], което държи стоките, предназначени за доставка" по смисъла на член 33, параграф 3 от Директива 2008/118, трябва да знае или логично е трябвало да знае, че е възникнало задължение за акциз — би затруднило на практика събирането на този акциз от лицето, с което компетентните национални органи са в пряк контакт и което в повечето случаи е единственото, от което тези органи на практика могат да изискват плащането на посочения акциз.

35 Това тълкуване на член 33, параграф 3 от Директива 2008/118 не засяга евентуално предвидената в националното право възможност лицето, което на основание на тази разпоредба е платило дължимия акциз, да предяви регресен иск срещу друго лице, отговорно за плащането на акциза (вж. по аналогия решение от 17 октомври 2019 г., Comida paralela 12, C-579/18, EU:C:2019:875, т. 44).

36 С оглед на гореизложеното на поставените въпроси следва да се отговори, че член 33, параграф 3 от Директива 2008/118 трябва да се тълкува в смисъл, че лице, което превозва от името на друго лице акцизни стоки към друга държава членка и което осъществява фактическо държане на тези стоки към момента, в който е възникнало задължение за плащане на акциз за тези стоки, е отговорно за плащането на този акциз съгласно тази разпоредба, дори да няма никакво право върху тези стоки или свързан с тях интерес и да не знае, че те подлежат на облагане с акциз, или ако знае, да не знае, че е възникнало задължение за плащане на акциз за тези стоки.

По съдебните разноски

37 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Член 33, параграф 3 от Директива 2008/118/ЕО на Съвета от 16 декември 2008 година относно общия режим на облагане с акциз и за отмяна на Директива 92/12/ЕИО трябва да се тълкува в смисъл, че лице, което превозва от името на друго лице акцизни стоки към друга държава членка и което осъществява фактическо държане на тези стоки към момента, в който е възникнало задължение за плащане на акциз за тези стоки, е отговорно за плащането на този акциз съгласно тази разпоредба, дори да няма никакво право върху тези стоки или свързан с тях интерес и да не знае, че те подлежат на облагане с акциз, или ако знае, да не знае, че е възникнало задължение за плащане на акциз за тези стоки.

Подписи